

Preek in de Avondmaalsdienst, Capelle-Schollevaar, 17 februari 2008, 9.15 uur

Thema: 'Vurig verlangen', naar aanleiding van Lukas 22: 14-23 (kerntekst: vers 15-16)

1. De vooravond van de veldslag

Je ziet het weleens in een film: een leger dat bij elkaar is, de avond vóór een grote, beslissende veldslag.

Soldaten die zich warmen rondom houtvuren. Je hoort soldaten bittere grappen maken, om hun eigen angst te overschreeuwen. En soms zie je ze zomaar een lied zingen, een lied over de hemel. Maar wat er ook gebeurt, er hangt een geladen sfeer. De spanning is te snijden. Want al die jongens die daar zitten, op op de grond liggen, die weten één ding: morgen om deze tijd zal een aantal van ons niet meer leven. Hoe de strijd ook af zal lopen: in elke strijd zijn er militairen die sneuvelen, of zwaar gewond raken.

Tussen al die soldaten is er dan ook de bevelhebber, de generaal of kolonel of wie het ook maar is. Hij spreekt zijn troepen nog een laatste keer toe. Om ze moed te geven. 'Denk maar vast aan de overwinning.' En samen voelen ze zich verbonden.

2. De vooravond van Jezus' lijden en sterven

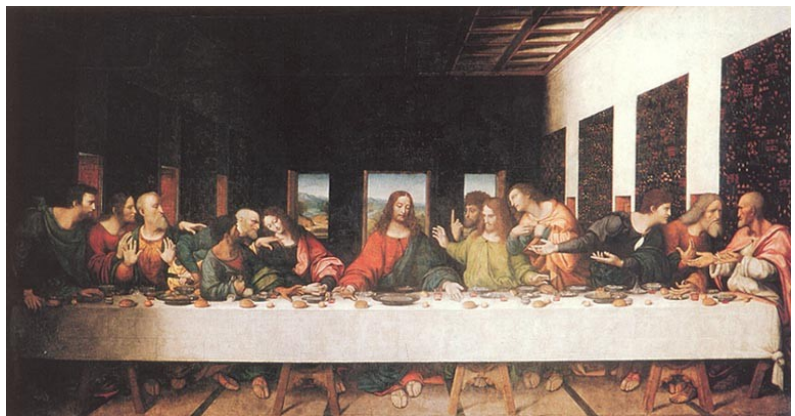
Dezelfde geladen sfeer als op de avond voor een veldslag, hangt hier ook. Hier, in Lukas 22, bij de Paasmaaltijd, het Pesachfeest, dat Jezus viert met Zijn discipelen. Drie jaar lang heeft Jezus gezegd: 'Mijn uur is nog niet gekomen. Mijn tijd om te gaan lijden en sterven.' Maar nu is het wél zover. Lukas schrijft in vers 14: 'En toen het uur aangebroken was, ging Jezus aanliggen en de apostelen met Hem.'

Jezus weet: 'Nú gaat het gebeuren. Nú komt de beslissende veldslag. Nú breekt het moment aan, waarvoor Ik alles gedaan heb! Alles! Nu ga Ik doen waarvoor Ik uit de hemel gekomen ben, waarvoor Ik Mens ben geworden. Vanavond gaat het beginnen.'

En op dat moment, met Zijn lijden en Zijn dood voor ogen, zegt Hij: 'Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten, eer Ik lijd.' Jezus was ontzettend bang voor wat er zou komen. Wist u dat? Dat Jezus echt bang was? Later in dit hoofdstuk komt dat nog intenser naar voren als Jezus gaat bidden in de Hof van Gethsemane, die tuin op de Olijfberg. Lukas schrijft dan, in vers 44: 'Hij werd dodelijk beangst.' De angst gierde door Zijn hele lichaam. Angst voor het lijden, angst voor de pijn, angst voor de martelingen, maar vooral: angst om door Zijn Vader verlaten te worden. Wij denken misschien weleens te gemakkelijk over het lijden van Jezus. 'Ach ja,' denken we misschien zo weleens, in een flits, 'maar ja, Jezus was toch God en mens, en Hij wist dat Hij daarvoor kwam, om te lijden. Hij moet dat toch heel rustig tegemoet zijn gegaan.' Maar zo is het niet! Jezus ging wel, zéker, en Hij ging inderdaad doelgericht verder, zonder aarzeling, maar wel met doodsangst in Zijn hele wezen.

'Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten, eer Ik lijd.' Vindt u dat nou niet diep ontroerend? Dat Jezus zó gehecht is aan deze mensen, Zijn discipelen, dat Hij er steeds naar uitgekeken heeft: 'Ja, Ik zal gaan lijden, maar eerst, éérst heb Ik nog dat moment samen met Mijn leerlingen, om samen de Pesachmaaltijd te vieren.'

Morgen de grote veldslag. Ja, straks zal het al beginnen voor Jezus, diezelfde avond nog wordt Hij gevangen genomen. Maar als je het dan vergelijkt: die soldaten om die houtvuren en Jezus die de Paasmaaltijd viert met Zijn leerlingen, dan zijn er twee cardinale verschillen. Twee dingen die anders zijn, ingrijpend anders.

3. Eerste verschil: Jezus gaat alleen

Het eerste is dit: de generaal spreekt zijn troepen toe, en die troepen zullen gaan vechten. De generaal zal vanaf een heuveltop zijn bevelen geven. Maar Jezus zal Zélf Zich gaan aanbieden. 'Wie zoeken jullie? Jezus van Nazareth? Hier ben Ik!'

'Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten, eer Ik lijd.' Niet: '... eer wij samen gaan vechten.' Of: '... eer jullie de strijd ingaan.' Nee: '... eer Ik lijd'. Eén voor allen, en niet alleen voor één. Hij biedt Zich aan, Hij gaat de weg naar de vijand, Hij laat Zich martelen en aan een kruis spijkeren, Hij laat Zich vermoorden. waarom? Om hén te redden! Om óns te redden!

Het is veelzeggend, dat Jezus deze woorden uitspreekt, juist bij de viering van Pesach, de Paasmaaltijd. Want waar herinnerde nou die Paasmaaltijd aan? Die herinnerde aan de uittocht uit Egypte. Het volk Israël zuchtte onder de slavernij in Egypte, en er waren al negen plagen over de bevolking van Egypte heengegaan. En nog bleef de Farao stug volhouden: 'Jullie mogen niet weg.'

Toen kwam de tiende plaag. In één nacht zouden zouden alle eerstgeboren zonen, alle oudste jongens in Egypte de dood vinden. De engel des doods zou door de straten van het land gaan. Maar...! 'Maar', zei God, via Mozes tegen het volk Israël, 'bij jullie zullen alle eerstgeborenen veilig zijn, als jullie een lam slachten, een Paaslam, en het bloed van dat lam smeren aan jullie deurposten. Als de engel des doods door de straten gaat en hij ziet het bloed van het lam, dan gaat hij daar voorbij.'

En wat gebeurde er de volgende dag, daar in Egypte? De volgende dag smeekten de Egyptenaren: 'Volk van Israël, ga weg, ga weg!' En Israël trók weg, naar de vrijheid, eindelijk vrij van het slavenjuk, eindelijk een nieuwe toekomst. Dat is het Pesachfeet, het herinnert aan die uittocht, en aan de redding door het lam. dankzij dat lam kan héél Israël wegtrekken, de vrijheid in, zonder dat er gaten gevallen zijn. Jezus zegt: 'Ik zal lijden, Ik zal sterven. Deze beker is het nieuwe verbond in Mijn bloed, dat voor u wordt uitgegoten.' Jezus zal niet veilig op een heuveltop staan om Zijn troepen aan te sporen. Nee, Hij zal hangen op een heuveltop, hangen aan een kruis, om Zijn volk de vrijheid te geven. Een nieuwe toekomst. Eeuwig leven! Zoals Israël wegtrok uit de slavernij van Egypte, gemeente, zo mogen u en ik de vrijheid ingaan! We hoeven geen gevangenen meer te zijn van het verleden. En we hoeven ons niet meer te laten knechten door wat mensen allemaal vinden. We zijn niet meer de gevangenen van al onze egoïstische lusten en verlangens, de zonde die ons in z'n wurggreep houdt. Als we knielen bij de Here Jezus, dan vinden we bij Hem genade, vergeving,

vrijheid, Hij wil ons vullen met Zijn Heilige Geest om de strijd aan te gaan tegen de zonde, Hij wil ons bevrijden door ons te helpen onze fouten toe te geven, het goed te maken met anderen. Er ligt een nieuwe toekomst voor ons open, hier in deze wereld al, nieuwe kansen, nieuwe openingen, en straks zal dat ten volle realiteit worden, als Hij terugkomt.

4. Tweede verslag: de overwinning staat vast!

Want dat is het tweede verschil tussen dit Paasfeest van Jezus met Zijn leerlingen en die generaal met Zijn soldaten. Die generaal weet niet hoe het af zal lopen. De strijd is nog onbeslist. Maar Jezus weet het zeker: 'Ik zal overwinnen! 'Ik zeg u, Ik zal voorzeker dit Pascha niet meer eten, voordat het vervuld is in het Koninkrijk van God.' Hoe bang Jezus ook is voor dat wat komt, de overwinning schittert er al bovenuit! Er komt een tijd, dat we met Jezus samen de maaltijd mogen vieren in Zijn heerlijke Koninkrijk, als Hij teruggekomen is op aarde en alle dingen nieuw zijn geworden. En u mag daar ook bij zijn, jij en ik, we mogen er ook bij zijn, als we geloven in Jezus Christus. Als Hij de eerste in ons leven geworden, als Hij Koning geworden is van ons hart. Als we al onze kaarten zetten op Hem.

5. De tunnel naar de betere wereld van God

Vandaag vieren we het Heilig Avondmaal. We leven in de tussentijd. Jezus heeft al overwonnen op Golgotha, en op de Paasmorgen, toen Hij opstond uit het graf. Maar Hij móét nog komen in heerlijkheid. Aan de maaltijd denken we aan Zijn lijden en sterven, en we kijken uit naar wat komt. Ik las een prachtige zin in een bijbelcommentaar op Lukas. Daar stond: 'Zijn lijden boort de tunnel naar de betere wereld van God.' Vindt u het niet schitterend? 'Zijn lijden boort de tunnel naar de betere wereld van God.' Dáár mogen we naartoe leven. Dáár heeft Jezus Zijn leven voor gegeven. Zoveel houdt Hij van ons. Zo groot is Zijn liefde. Daarom verlangt Hij ernaar, om ook met ons het Heilig Avondmaal te vieren. Het is voor Hem een vurig verlangen. 'Here Jezus, ik begrijp het niet. Ik kan er niet bij. Maar als U zoveel van mij houdt, als U mij roept, dan kom ik. Dan kom ik!' Amen.

Reageren? Bel of mail: René van Loon, 010-442 6280, c.m.van.loon@freeler.nl